

Молодий Комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII

№ 48 (2308).

ЧЕТВЕР

21

КВІТНЯ

1977 РОКУ

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з 1939 року.

НАВІКИ В ПАМ'ЯТІ НАРОДНИЙ

У центрі столиці України в оточенні струнких тополь височить пам'ятник вождю трудящих усього світу Володимиру Іллічу Леніну. Сюди 19 квітня прийшли члени делегації Польської Народної Республіки на чолі з кандидатом у члени Політбюро, секретарем ЦК ПОРП Єжи Лукашевським, майстри культури братньої країни. До підніжки мо-

нумента вони поставили корзинку яскравих весняних квітів. На стрічці напис: «Великому вождю Жовтневої революції В. І. Леніну від делегації ПНР на Днях польської літератури в УРСР».

У боротьбі з гітлерівським фашизмом народились радянсько-польське братерство по зброї. Учасники Днів польської літератури в Українській РСР поклали вінки на могили радянських і польських воїнів на Дарницькому кладовищі. Було виконано державні гімни ПНР, СРСР і УРСР. Віддаючи військові почесні полеглим

бойовим побратимам, урочистим маршем пройшли воїни почесної варті.

У церемонії покладення квітів і вінків взяли участь кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України В. Ю. Малапчук, заступник голови Ради Міністрів УРСР П. Т. Тронько, міністр культури УРСР О. К. Романовський, представники партійних, радянських і громадських організацій, керівники творчих спілок, діячі науки і культури. Разом з ними був генеральний консул ПНР у Києві Леон Томашевський. (РАТАУ).

РОЗГОРНУТИЙ

календар засвідчував червоний запис: День пам'яті В. І. Леніна. І хоча до 22 квітня залишалося ще чимало часу, секретар комітету комсомолу виробничого об'єднання Федір Кришан жив уже подіями, пов'язаними саме з цією датою. От і сьогодні тут, в комітеті, після першої зміни зберуться всі бригадири і групкомсори комсомольсько-молодіжних колективів. Зберуться на перекличку, щоб доповісти про те, з якими успіхами в праці і житті саоїх цехів, дільниць йдуть до дня народження Ілліча. Це буде під вечір...

А зараз закінчується третя зміна в цеху № 3. Денне світло владно летить крізь вікна, з цікавістю зазираючи в усі куточки величезного приміщення, в обличчя людей, що тут хазяйнують. Ніби питає: «Ну, як вам працювалося? Не стомилися?.. Заждіть, ще трохи, автобуси вже в дорозі, везуть вам підміну».

Та на обличчях п'яťох молодих робітників з бригади Олександра Павлика втомивається найменше. Хоча закінчується й останні години найважчої, третьої зміни. І ні штриха втоми на обличчях хлопців — тільки зосередженість, підкреслена увага до того, що роблять. Такий же вираз обличчя і у веселого Віктора Титова. Помахом руки дає він команді мотористів Людмила Смирновій — і ось вже полився дружний струмінь бетону. Зладжено працює комсомольсько-молодіжний бригад. Так, ніби за плечима у членів колективу роки спільної роботи.

Насправді бригада Олександра Павлика — най-

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

ЗА ПРИНЦИПОМ КОЛЕКТИВІЗМУ

● РЕПОРТАЖ «ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ»

молодша. Створили її в рік 60-річчя Великого Жовтня, і одразу новий колектив став на ударну трудову вахту на честь ювілею.

— Ми не просто бригада, ми — комсомольсько-молодіжна бригада, — сказав на Всесоюзних комсомольських зборах Олександр Павлик. — І жити нам спільними ділами молоді країни. Пропоную так змагатися під час ударних тижнів, щоб завоювати право підписати Рапорт Ленінського комсомолу Центрального Комітету партії на честь шістдесятиріччя Жовтня.

Одностайно прийняли в бригаді цю пропозицію. А щоб не було відстаючих, вирішили працювати на одній бригадній нараді. Що це означає? Робота — порівню, зарплата — порівню, але й відповідальність, теж для всіх однакова. Тобто, створили в колективі, на думку хлопців, ідеальні умови для утвердження принципу: «Один — за всіх, всі — за одного». Так недавно, бригадир збирався йти у відпустку. Не подав заяву, поки не набрався 30 кубометрів залізобетону в за-

пас. Це, щоб хлопцям було легше без одного формувальника. Пішов у відпустку Олександр, бригада за нього протягом місяця щодня виконувала одну додаткову норму. План, як зобов'язувалися, перевершили й у відсутність бригадира.

А повернувся Олександр, їх дружний колектив пройшов нове випробування. На єдність, розуміння робітничої честі й звання комсомольсько-молодіжного. На розуміння, заповіданого Іллічем, обов'язку інтернаціоналістів. Події настільки ще свіжі в пам'яті, що ніби сь вчора все було.

Підійшла до хлопців майстер зміни Тамара Кирилова:

— Виручайте, терміново на ранок потрібно виготовити баластні вантажі...

Пояснювати формувальникам не потрібно було, наскільки важливе зав-

дання просила їх виконати майстер. Баластні вантажі мають конкретне призначення — газопровід Оренбург — Західний кордон СРСР. Значить, німецькі друзі чекають ці конструкції. Була третя зміна, було основне завдання у бригади і паралельно чи одночасно потрібно було заформувати 12 конструкцій для газопроводу «Дружба». Самі доставили із арматурної дільниці металеві каркаси — там в третю зміну не працюють — і так розподілили обов'язки, так працювали, що до ранку все було готове. Першим підійшов до них начальник цеху Володимир Миколайович Гринченко. Схвилюваний їх вчинком і його результатами, тільки й міг сказати:

— Спасибі, хлопці! ...Закінчується третя зміна. Минулої ночі бригада заформувала ще чотири опори для газопроводу. Крім завдання. На ранок Олександр підрахував: загальном виготовили 35 кубічних метрів залізобетонних конструкцій при плані — 28. Значить — є ще внесок в рахунок їх нового зобов'язання. Нового. На бригадних зборах нещодавно, в дні роботи XVI з'їзду профспілок СРСР, вони переглянули раніше взяті соціалістичні зобов'язання на честь 60-річчя Великого Жовтня і вирішили: до 7 листопада 1977 року випустити понадпланово 700 кубічних метрів залізобетону, замість 300 (попереднє зобов'язання), норму виробітку довести до 123 процентів, 85 процентів продукції здавати з першого пред'явлення. Звертаю-

чись за підтримкою їх ініціативи до всіх бригад виробничого об'єднання, знову на змагання викликали комсомольсько-молодіжний колектив експериментального цеху, очолюваний В. Якимцем. І нехай поки що суперники випереджають їх, та стремління зрівнятися з ними від того не гасне. Про це й мав намір говорити на нараді бригадирів і групкомсоргів в комітеті комсомолу Олександр Павлик. Напередодні дня народження Великого Леніна.

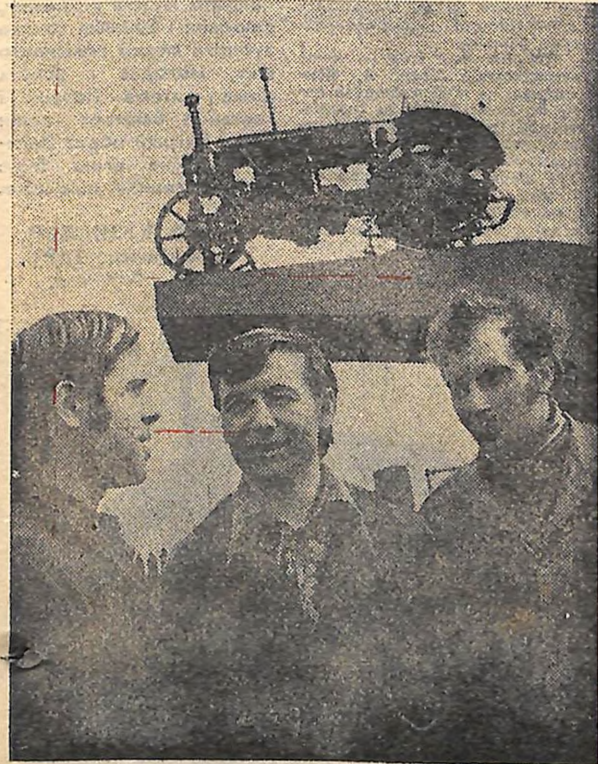
● ЗАВТРА НАША КРАЇНА, ВСЕ ПРОГРЕСИВНЕ ЛЮДСТВО ВІДЗНАЧАТИМЕ 107-У РІЧНИЦЮ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА.

НЕБАГАТО ЧАСУ ЛИШИЛОСЯ ДО КІНЦЯ НАВЧАЛЬНОГО РОКУ В КОМСОМЛЬСЬКІЙ ПОЛІТЕРЕЖІ. ЯК І ПОВСЮДИ В НАШІЙ КРАЇНІ. В УСІХ ГУРТКАХ І СЕМІНАРАХ КІРОВОГРАДСЬКОГО ВІН ЗАВЕРШИТЬСЯ ЛЕНІНСЬКИМ УРОКОМ «РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ТРИМАЄМО КРОК!»

ШКОЛА
ЛЕНІНА

Див. 2-у стор.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого
комуніста».
Головний завод
Світловодського
виробничого об'єднання
«Діпроенергобуд-
індустрія».

УДАРНИЙ РИТМ
СУБОТНИКА

НОВОУКРАЇНКА, РОБІТНИКІ ЦЕНТРАЛЬНОЇ МАСТЕРСЬКОЇ РАЙОННОЇ ОБ'ЄДНАННЯ «СІЛЬГОСПТЕХНІКА» В ДЕНЬ КОМУНІСТИЧНОГО СУБОТНИКА ВІДРЕМОНТУВАЛИ П'ЯТЬ ТРАКТОРНИХ ДВІГУНІВ, ДВА АВТОМОБІЛІ, ОДИН ТРАКТОРНИЙ ПРИЧІП. ВІСЬМАДЦЯТЬ ВОДІТІВ І МЕХАНІЗАТОРІВ ПРАЦЮВАЛИ 16 КВІТНЯ НА ЗЕКОМБІНІ У НАШІЙ.

НА ФОТО: ЗЛІВА НАПРАВО: СЛЮСАРІ МОТОРОРЕМОНТНОГО ЦЕХУ МИКОЛА РОМАНЕНКО, ОЛЕКСАНДР РОМАНЬКОВ, ВОЛОДИМІР ІВАНОВСЬКИЙ.

А МОЛОДІ ТРУДІВНИКІ КОЛГОСПУ «ДРУЖБА» ЦЬОГО Ж РАЙОНУ (ФОТО ВГОРІ) ВІРШИЛИ НА ВПОРЯДКОВАННЯ ТВАРИННИЦЬКІХ ФЕРМ.

Фото В. КОВПАКА.

Рік

1948-й

● 29 жовтня 1948 року славному Ленінському комсомолу сповнилося 30 років. У привітанні Центрального Комітету ВКП(б) Всесоюзній Ленінській Комуністичній Спілці Молоді давалась висока оцінка її героїчних звершень. Указом Президії Верховної Ради СРСР за визначні заслуги перед Батьківщиною в справі комуністичного виховання радянської молоді та активну участь у соціалістичному будівництві і у зв'язку з 30-річчям з дня заснування ВЛКСМ було нагороджено орденом Леніна.

● Особно доводили посівні площі в Бобринецькому районі. Держава наділила колгоспам посівний матеріал, а МТС забезпечила їх технікою. Відновлено довоєнні посівні площі у Витязівці. 1948 року тут почали працювати радіовузлові бібліотеки.

● Протягом 1944—1948 років новомиргородські і златопільські промислові підприємства, завдяки допомозі з боку держави і трудящих братніх республік виходили на довоєнний рівень. Комуністи і комсомольці, працюючи на найважливіших ділянках, показали зразки самовідданої праці.

● З 1940 року на місці зруйнованого цукрозаводу в Олександрівці йшло будівництво нового. Його було оснащено устаткуванням з братньої Чехословаччини. На базі радгоспу і цукрозаводу утворився Дружбінський цукровий комбінат, який уже 1948 року переробляв 12 тисяч центнерів буряків на добу. За досягнуті успіхи 10 робітників радгоспу було нагороджено орденом Леніна, 12 — орденом Трудового Червоного Прапора.

ЛЕНІНСЬКИЙ УРОК

ШКОЛА
ЛЕНІНА

НИНІШНІЙ навчальний рік проходить в обставині напруженої роботи партії і народу по здійсненню рішень XXV з'їзду КПРС, жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС, постанови ЦК КПРС «Про 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції». Основний зміст

Редакція обласної молодіжної газети вирішила запропонувати слухачам і пропагандистам, всім молоді, котра бере участь у проведенні уроку, рекомендації Ленінського райкому ЛКСМУ міста Кіровограда.

Про особливості цього уроку пам'ятає кожен член ВЛКСМ, кожна молода людина. Девіз «Революційний тримаємо крок!» з новою силою, злободенно звучить у час підготовки до 60-річчя Великого Жовтня і передбачає активну участь комсомольців і молоді у цій важливій кампанії. Зрозуміло ж, це має сприяти розгортанню змагання за почесне право підписати *Репорт Ленінського комсомолу Центральному Комітетові КПРС до 60-річчя Великого Жовтня, руху «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазму і творчості молодих!»*, успішному проведенню ударної вахти комсомольців і молоді «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!».

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ТРИМАЄМО КРОК!

політичного навчання полягає в поглибленому вивченні матеріалів з'їзду, в яких переконливо проявився творчий розвиток марксистсько-ленінської теорії.

Заздалегідь Ленінським райкомом ЛКСМУ було визначено, які роботи з теоретичної спадщини вождя, матеріали XXV з'їзду КПРС та інші партійні документи потрібно вивчити і законспектувати. Нині в колективах організовують лекції і бесіди, готують для молоді списки необхідної літератури, підбирають наочні посібники, фільми, грамплівки. Особливу увагу звертають на проведення консультацій на допоміжну тему, хто вивчає ленінські праці і матеріали XXV з'їзду КПРС. До цього залучають працівників бібліотек і клубів, лекторів товариства «Знання», науковців.

Ленінський райком комсомолу зазначає, що слухачі комсомольської політмережі під керівництвом пропагандистів повинні виконати практичні завдання. Наприклад, написати реферат, доповідь чи лекцію і виступити з ними в колективі, зібрати матеріали для музею Слави, оформити стенд про героїчний шлях нашої Вітчизни, області. Обновити уявлення про країну здобутки району, про передовиків виробництва свого підприємства чи колгоспу, організувати зустрічі з делегатами XXV з'їзду КПРС, ветеранами партії і комсомолу, з кращими людьми свого колективу.

МІНУВ день «червоної суботи». Процес всенародної підготовки до Всесоюзного комуністичного суботника характеризувався відчутною активізацією комсомольських діянь. 16 квітня до редакції звідусіль надходили повідомлення про ударні справи юнаків і дівчат області. В низових комсомольських колективах — у бригадах, групах, відділах Ленінського району міста Кіровограда, як і всюди по області, відбулися збори. На порядку денному повсюди стояли найактуальніші питання.

Так, до прикладу, у ковальсько-пресовому цеху заводу «Червона зірка» докладну розмову про суботник, який став днем найвищої продуктивності праці і якості роботи, заздалегідь повели в гуртку комсомольського політнавчання «Політика КПРС — марксизм-ленінізм у дії», яким керує С. П. Авраменко. Комсомольсько-молодіжна бригада Леоніда Артеменка підхопила почин колективу токарів-верстатників механоскладального цеху № 1, очолюваного Наталею Стойко, — яка бореться за високу якість всієї роботи, чітку організацію праці. В день «червоної суботи» комсомольці і молодь цеху зробили ще один вагомий крок назустріч 60-річчю ювілею Великого Жовтня. Члени бригади Леоніда Артеменка — слухачі згаданого політгуртка — зобов'язалися виконати до знаменної дати півтори річних норми.

Ленінський райком комсомолу, готуючи рекомендації, використав тези постанови ЦК КПРС «Про 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції», де вказано, що в розробці і здійсненні ювілейних заходів слід широко застосовувати досвід, набутий у період відзначення 50-річчя Жовтня, 100-річчя від дня народження В. І. Леніна і 50-річчя створення СРСР. Цю вимогу насамперед треба врахувати і в проведенні Ленінського уроку «Революційний тримаємо крок!»

Ось запитання, поставлені Володимиром Іллічем (наведені у книзі

А. Безименського «На перших з'їздах комсомолу»): «...Які у молоді взаємини з батьками? Як навчається молодь у школах і вдома? Чи ходить вона в бібліотеки? Якими людьми минулого ми захоплені, кого хотіли б наслідувати? Чи слухаємо ми лекції? Як молодь відпочиває? Як розважається? У які пісні вона закохана? Як бере участь фабрична молодь у підвищенні продуктивності праці? Про що дискусують?»

Одразу видно, що ці питання актуальні й нині. Чому б не обговорити їх на зборах чи диспутах? Або такі слова, промовлені В. І. Леніном до тієї ж групи делегатів першого з'їзду комсомолу у 1918 році: «Хтось не виконує радянських законів! Повідомте, викрийте... Потрібна допомога партії! Ідіть до партійно-

го комітету! Але дійте, допомагайте, інформуйте, викривайте, радьте, винаходьте, викоринуйте зло і недоліки, підтримуйте кожне добре починання, доводьте все до кінця!» В кожному з цих слів цінний, прекрасний матеріал для розмови на Ленінському уроці про активність життєвої позиції нашої молоді.

Які питання належить розглянути на підсумкових заняттях? До вибору їх слід також підходити диференційовано, враховуючи зміст і обсяг вивченого курсу, суспільно-виробничі інтереси молоді, злободенність тієї чи іншої проблеми.

Сама тема уроку і присвята його славному ювілею досить чітко визначають головну спрямованість підсумкового заняття. Ще на зорі поступу Країни Рад, відзначаючи значення Жовтня, В. І. Ленін писав: «Чим далі відходить від нас цей великий день, тим ясніше стає значення пролетарської революції в Росії, тим глибше ми вдумуємося також у практичний досвід нашої роботи, взятий у цілому». Ця думка стає чітким орієнтиром для учасників уроку.

Райком комсомолу зосередив увагу на рекомендаціях з постанови ЦК КПРС «Про 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції». Глибоко і всебічно розкривати всесвітньо-історичне значення Жовтневої революції, положення і висновки, дані в працях В. І. Леніна, документах КПРС, міжнародного комуністичного руху, у промовах і виступах Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва та інших керівників партії, широко висвітлювати керівну, революційно-перетворюючу діяльність Комуністичної партії у створенні і зміцненні

першої в історії соціалістичної держави, вирішальну роль народних мас в революції і побудові нового суспільства, виховувати нашу молодь на славі революційних, бойових і трудових традицій КПРС, робітничого класу і всього народу; яскраво показувати трудову і політичну активність радянських людей в боротьбі за отілення в життя планів комуністичного будівництва, видатні досягнення СРСР і країн соціалістичної співдружності; вести критику буржуазної ідеології; розкривати роль нашої партії в боротьбі за єдність комуністичного руху на основі марксизму-ленінізму і пролетарського інтернаціоналізму.

Коллективно обговорюючи ці питання на Ленінському уроці, слід широко використовувати положення і висновки XXV з'їзду КПРС, зокрема, про розвинуте соціалістичне суспільство і його поступове переростання в комуністичне, про експансивну стратегію партії на сучасному етапі, курс на підвищення ефективності і якості в десятій «п'ятирічці», проблеми комплексного підходу до комуністичного виховання молоді.

Всі ці питання Ленінський райком комсомолу, буде розглядати в тісному зв'язку із здійсненням завдань, що стоять нині перед молоддю, перед усіма трудівниками Кіровоградщини.

Складовою частиною підсумкового заняття має стати аналіз ходу виконання особистих комплексних планів учасниками Ленінського запису «Рішення XXV з'їзду КПРС — в життя!», результатів минулих Всесоюзних зборів «Комуністичну ідейність, активну життєву позицію — кожному комсомольцю!»

Специфіка трудового колективу теж безпосередньо впливає на тему розмови. МОЛОДИМ РОБІТНИКАМ потрібно детально обговорити успіхи і недоліки змагання за підвищення ефективності виробництва якості роботи, за честь заводської марки, поліпшення трудової дисципліни, підвищення економії та бережливості. СТУДЕНТАМ, УЧНЯМ корисно буде ліквідувати міру оволодіння теоретичною спадщиною вождя, проаналізувати вплив зростання освіти на поліпшення моральних якостей, на підготовку юнаків до праці, до участі в суспільному виробництві. МОЛОДИМ СПЕЦІАЛІСТАМ Ленінський райком комсомолу пропонує якомога конкретніше обговорити питання зв'язку науки з виробництвом, участі молоді в науково-технічній творчості. У світлі постанови ЦК КПРС «Про роботу з творчою молоддю» визначати орієнтири на майбутнє МОЛОДИМ МНТЦЯМ.

Тема уроку — «Революційний тримаємо крок!» націлює на серйозну, принципову розмову. Кожен її учасник має готуватися заздалегідь і прийти на урок не спостерігачем, тим паче байдужим.

Пам'ятає, як сказано у постанові ЦК КПРС про 60-річчя революції? «Бсенародно шанувати світлу пам'ять борців, полеглих за справу Жовтня. Провести шанування старих більшовиків, активних борців за владу Рад, ветеранів революції, громадянської і Великої Вітчизняної воєн, героїв праці». На День Перемоги юнаки і дівчата нашої області вийдуть на вулиці, площі міст і сіл, візьмуть участь у мітингах на честь борців революції і захисників нашої Батьківщини. А наступного дня, 10 травня, комсомольці і молодь області квітами, теплими щирими оплесками зустрінуть своїх ветеранів на Ленінському уроці.

МАРШРУТ ГАЙДАРІВЦІВ

В день пам'яті В. І. Леніна обласна бібліотека для дітей розпочинає літературну подорож по ленінських місцях. Недарма юні гайдарівці вибрали маршрут до Ленінграда, адже місто вождя — колиска Великої Жовтневої соціалістичної революції. Головна умова подорожі: кожен її учасник прочитає країні книги про роки життя і діяльності В. І. Леніна в Петрограді — твори Н. К. Крупської, М. Приказжаєвої, М. Ємельянова, А. Миттєва. Образ вождя революції і першої в світі країні соціалізму, найчужинішого з людей, постгане перед дітьми з багатих сторінок Відуки на прочитанні поповняти картотеку «Вийди у світ Леніна».

А на виставці «Дізналися з книг про Леніна» з'являється «дорсжні» шоденники мандрівників: ілюстрації до книг, карти і схеми подорожі. Головний екскурсовод — старший бібліотекар Валентина Антоїна-Шубіна разом із старостою літературної групи Ларисою Затішечко та членами штабу подорожі Алою Хорошко, Людою Тищенко вносять додаткові пункти в програму відпочинку на «привалах».

Подорож триватиме півроку і закінчиться в дні святкування 60-річчя Великого Жовтня.

А. КОРИНЬ,
заступник директора обласної бібліотеки для дітей імені А. Гайдара.

ПО МІСЦЯХ
ІЛЛІЧА У ПОЛЬЩІ

— Ідемо до Леніна! Як багато говорять серце ці слова! Ім'я Леніна, світло його ідей однаково близькі й дорогі робітникам і селянам, дітям науки і культури, студентам і учням Народної Польщі.

— Ідемо до Леніна, — ці слова можна почути біля кас залізничних вокзалів, на автобусних станціях. Щорічно сотні тисяч жителів міст і сіл ПНР вирушають у Краків і Пороні, де жив і трудився в 1912—1914 роках Володимир Ілліч. Ідуть групами і поодинці, а то й цілими колективами заводів і фабрик.

Бережно і любовно зберігають польські трудящі все, що пов'язано з перебуванням Ілліча на їх землі. Він приїхав у Краків 22 червня 1912 року в період заростаючої революційної боротьби в Росії. Сім'я Ульянових поселилася в робітничому кварталі, в будинку № 218, який належав тоді Яну Флоричу. По сьогодні зберігся бланк прописки Володимира Ілліча, заповнений ним 5 липня 1912 року...

Навесні 1913 року з-за погіршення здоров'я Надії Костянтинівни Ульянової вїхали в гори і поселилися в селі Білий Дунаєць. Вони жили там у Тересі Скупень, у простій селянській хаті, побудованій як і всі будинки польських горців, з товстих колод. Ульянові займали в будинку, де зараз відкритий філіал музею Леніна, дві кімнати і кухню на першому поверсі і мансарду, яка стала улюбленим місцем роботи Ілліча. Тут він проводив багато годин, читав, писав, зустрічався з партійними працівниками, грав у шахи.

«Не вистачає слів, — пише варшавський лікар А. Мрозевська, — щоб висловити почуття, коли бачиш ці скромні кімнати з нефарбованими дерев'яними стінами, в яких працював великий Ленін». Тут зберігалися ті ж меблі, що і при Леніні: стільці з різьбленими спинками, дерев'яні ліжка, столи, лави і табуретки. На підлозі — килимки ручної роботи.

У будинку Тереси Ску-

пень і в пансіонаті Гуза Мостового в Пороніні проходили наради, зустрічі і дискусії центрального партійного активу. 14 жовтня 1913 року в Пороніні відбулася нарада членів ЦК, більшовицьких депутатів думи, редакторів партійних газет. За ініціативою товариства польсько-радянської дружби в 1947 році тут був також відкритий музей Леніна.

Кожний житель гірських сіл у Татрах з гордістю покаже місця, пов'язані з перебуванням Ілліча на польській землі.

Прогулюючись околицями білого Дунайця в Пороніні, Ленін цікавився життям горців, їхніми звичаями, а також своєрідною архітектурою місцевих будинків. Володимир Ілліч із задоволенням слухав пісні і спостерігав за темпераментними танцями селян. Старі люди і по цей день пам'ятають зустрічі і бесіди з «редактором» або «професором», як горці називали Леніна.

Мені не раз доводилося зустрічатися в Польщі з людьми, котрі знали Ілліча, розмовляли з ним чи брали активну участь у пошуках ленінських документів.

— Ми по крихті збираємо і зберігаємо все, що зв'язано з іменем великого вождя, — говорять працівники краківського музею Леніна. — Ленін завжди з нами...

Серед відвідувачів ленінських музеїв у Кракові, Пороніні і Варшаві можна зустріти людей поважного віку, молодих і зовсім юних жителів Польщі і гостей з багатьох країн світу. Світлий образ Великого Леніна вічно буде жити в серцях мільйонів.

В. КУЗНЕЦОВ,
кореспондент ТАРС.
Краків — Варшава.

Володимир Ілліч ЛЕНІН читає газету «Правда». Мал. Художника П. ВАСИЛЬЄВА. (Фотохроніка РАТАУ).

У ХОДІ III туру Першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих на Кіровоградщині висунуто на здобуття звання лауреатів дев'яносто три колективи та виконавці. Серед них і художня агітбригада «Вогник» Палацу культури імені Жовтня двичі орденоносного заводу «Червона зірка».

Твоєча біографія агітколективу почалася з 1922 року. Відтоді серед його учасників змінилося кілька поколінь мо-

СЬОГОДЕННЯ У ПРОМЕНЯХ «ВОГНИКА»

лодих червонозорівців. Тричі лауреат республіканських оглядів, нагороджений золотою, срібною та бронзовою медалями, «Вогник» регулярно і з незмінним успіхом бере участь в обласних і міських конкурсах художньої самодіяльності.

Нині, коли «Вогник» починає композицію «Планета» — пролог до своєї програми, — над головами учасників агітбригади сяйвом спалахує знаменна дата, до якої йде весь радянський народ. У виступі послідовно розгортається панорама розвитку великого підприємства. Учасники агітбригади ведуть глядачів сходами поступу від минувшини до сьогодення. Революція, праця, мир... На сцені пропливають, мовби червоної віхи, етапи становлення Країни Рад. Іноді час уповільнює біг, висвітлюючи важливі події. Програма — насичена, барвиста, вражаюча — захоплює присутніх, робить їх співучасниками всього, що діється на сцені. Ідуть «сині блюзи», лунають промовисті рядки Володимира Маяковського, б'ють на сполох строфи Костянтина Симонова.

Нахвилюваний рецитатив присвячений краєзнавчим заповідникам заводу — Героєві Соціалістичної Праці, делегатові XXV з'їзду КПРС, бригадирові слюсарів-складальників О. О. Котурку,

делегатові XXIV з'їзду КПРС, депутатам Верховної Ради СРСР, бригадирові формувальників В. І. Гетьманцю, депутатам Верховної Ради УРСР, токарені Л. В. Черисі.

Художній керівник «Вогника» Петро Миколайович Ришков звернув увагу на важливу обставину:

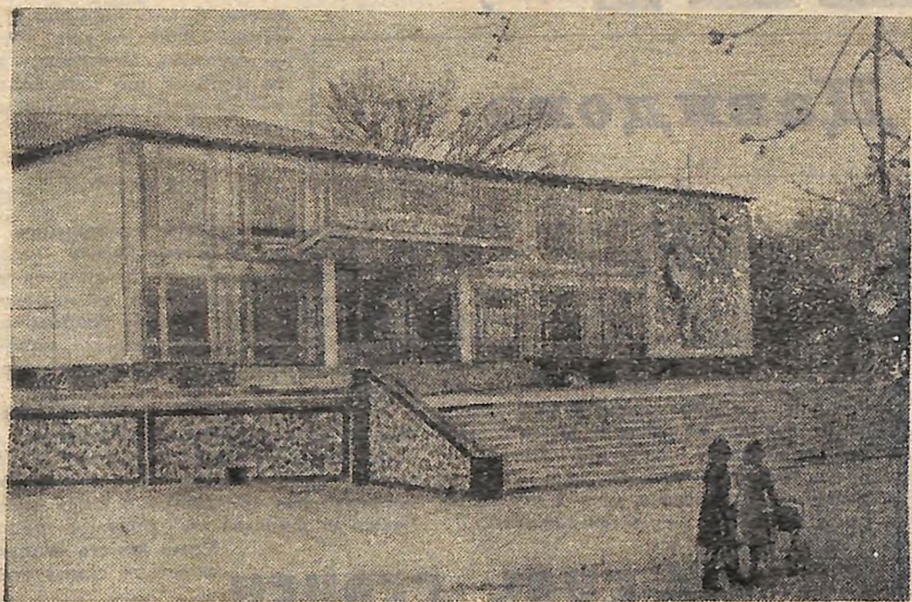
— Жарт сьогодні вірнісінький — от що знамениті для нас і відомі всім. Перше: тепер на Кіровоградщині жоден масовий концерт не обходиться без виступу агітколективу. Нині змінили підготувати і провести обласний огляд агітбригад сільських професійно-технічних училищ області. Масовість радує. Всею за кілька років жанр у цьому плані зробив великий крок.

Наприклад, у нашому «Вогнику» четверо учасників із підшефного міського ПТУ-1. Алошці самі золотилися створити агітколектив у училищі. Тепер «Зміну» (так назвали агітбригаду) знають не тільки в стінах рідного закладу.

Друге — проблема: важливо, аби агітколективи не пішли легшим шляхом — від мистецтва до спрощеності, до збіднення жанру. Скажімо, кожен учасник «Вогника» вміє танцювати, співати, декламувати, володіє мистецтвом пантоміми, наділений хистом актора. Багато уваги приділяємо творчому пошукові, імпрізації, роботі над жестом, логічним наголосом, узгодженню рухів із ритмом. Часто і мелодія, і слова цілих композицій народжуються в колективі. Ядро? «Зірок» немає. Є люди, які люблять свій колектив, свій репертуар, свій жанр, і взагалі мистецтво. Подружжя Амбросімових (Людмила — технолог, Анатолій — шліфувальник), слюсар Сергій Троян — молоді заводчани, енергії їм не позичати, вони досвідчені і, головне, віддані сцені. Саме завдяки таким аматорам — усього нас сімнадцятеро — «Вогник» тільки цього року понад тридцять разів виступав перед робітничою аудиторією та в підшефних колгоспах Кіровоградщини.

Девіз «Сьогодні боротьба за якість — наше іривічне питання» обіймає і творчі засади агітколективу. І завдання, які він виносить глядачам. У кожному виступі, як у дзеркалі сьогодення, активно б'ється пульс життя. Рідкий загод став для агітколективу тим живим, щирим, на якому «Вогник» вірні до рідних висунутих на здобуття звання лауреатів Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих.

А. НЕЧИТАЙЛО.

ОНУФРІВКА. ПОВІНЬ БУДИНОК КУЛЬТУРИ.

Фото В. КОВПАКА.

ТУРИЗМ

НА ЛІСОВІЙ ТРАСІ

Особлиста першість області з орієнтування на місцевості відбулася в лісовому масиві поблизу села Яківці Знам'янського району. В перший день учасники змагалися «ви-садили» грудозий десант. У Чорноліському лісгоспозагі було посаджено десять тисяч штук дерев — саджанців різних порід.

А другого дня на лісових трасах почалася вперта боротьба. Дистанцію в 9400 метрів, на якій було розташовано тринадцять

контрольних пунктів, швидше асіх подолав представник кіровоградського спортивного клубу «Зірка» Сергій Бойченко.

Серед жінок на семикілометровій відстані з десятком контрольними пунктами не мала собі рівних динамівка з обласного центру Світлана Труц (1 година 34 хвилини 20 секунд).

З числа кращих орієнтувальників відібрали збірну команду Кіровоградщини, яка візьме участь в розіграші кубка України з цього виду спорту, що проходить з 1 травня на Ровенщині.

В. ШАБАЛІН.

24 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімністика для дітей. 9.30 — К. т. «Будильник». 10.00 — К. т. «Служба Радянському Союзу». 10.00 — К. т. Зустріч юнкорів телебачення «Орля» з Героєм Радянського Союзу заслуженим льотчиком-ви-

пробувачем СРСР С. Анохіним. 11.45 — К. т. Кіножурнал «Хочу все знати». 12.00 — К. т. «Музичний кіоск». 12.30 — «Сільська година». 13.30 — «Літературні бесіди». 14.15 — Фільм «Комсомольськ». 16.00 — К. т. Сьогодні — Всесвітній день порідження міст. 16.30 — К. т. «Жовтєві пісні». Сьомий фестиваль політичної пісні. (НДР). 17.20 — К. т. «Міжнародна панорама». 17.50 — К. т. Мультифільм «Велосипедист віт». 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. Відбірковий матч чемпіонату світу з футболу. Збірна СРСР — збірна Греції. 19.45 — К. т. «Солідарність людей праці». 20.00 — К. т. «Клуб кіноподорожей». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Концерт 22.00 — К. т. Чемпіонат світу з хокею. Збірна Канади — збірна СРСР. (Австрія). В перерві — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Ліричний концерт». 10.30 — Документальний фільм «Вулиця

нашої молодості». 10.45 — К. т. Мультифільм Польського телебачення. 10.55 — «Вахта трудова, перетрапана». 11.25 — «Олівень-малювечка». 11.55 — «Сільські обрії». 12.25 — «Естафета полум'яних років». «Поля роздолі» — колгоспні. Відеофільм четвертий. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 13.10 — Сучасна польська поезія. 13.40 — «Забута лямка». Вистава. 14.35 — «Слава солдатська». 15.35 — «Дні польської літератури на Україні». 16.25 — Фільм «Підозра». 16.00 — Сьогодні — Міжнародний день солідарності молоді. «Факел». 19.00 — Висті. 19.30 — Концерт майстрів мистецтва Польської Народної Республіки. 20.50 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Кінець поїздки при місяці». 22.25 — Кубок володарів кубків з гандболу. Чоловіки. Фінал. «МАІ» (Москва) — «Маддсбург» (НДР). По закінченні — новини.

НА ПОРОЗІ ЖИТТЯ

ВИХОВАЙ СЕБЕ «КОМОРА РОЗУМУ»

ДАВАЙТЕ спочатку уявимо собі людину, яка все пам'ятає і людину, яка нічого не пам'ятає. Зробити це буде важко, бо... таких людей не існує. Якби людина пам'ятала все, вона ніколи б не змогла ні про що подумати, нічого зробити. Тому що в її голові тіснилися б мільйони спогадів, образів, значень, з яких вона не змогла б узяти необхідне для даного міркування чи справи. Людина ж, яка не пам'ятає нічого, просто не змогла б ні слова сказати (адже вона не пам'ятає слів), ні кроку ступити (в буквальному розумінні слова, бо у неї не було б моторної пам'яті, і вона не могла б ходити).

Отже, пам'ять — це необхідна умова психічного і навіть фізичного життя людини, «будівельний матеріал», з якого будуються наші психічні переживання — спогади, знання, думки, почуття, вчинки.

Кожна людина, особливо молода, хоче мати добру пам'ять, і це зрозуміло.

Працюючи в інституті, приймаючи екзамен, я спостерігав, що часто студенти приносять на екзамен знання, що називається, в пригорщах — тільки б не розплескати до відповіді! Одного разу я провів такий досвід: через два дні після екзамену я запросив студентів нібито для загальної оцінки, для співбесіди і непомітно влаштував їм повторний екзамен. Картина була разючою: і кількість, і якість знань через два дні виглядали просто убогими. Яке ж, очевидно, переваження мозку та його функції — пам'яті відбувається при підготовці до екзамену!

Кожний із нас знає таких людей, які можуть майже слово в слово переказати товстезну книгу і навіть хвалитися такою особливістю своєї пам'яті. Але ж це теж варварське з нею поводження. Знаменитий німецький філософ А. Шопенгауер твердив: «Читати слід тоді, коли не вистає своїх власних думок». Кант же вважав, що читати треба дуже мало, і цього додержувався. Крайність? Звичайно, але в ній є частка істини: не можна заповнювати свою пам'ять усіма відомостями, всіма знаннями, які проходять через неї. Вміння забувати — не менш важливе вміння, ніж тримати в пам'яті. Тому в поняття доброї пам'яті входить не здатність якомога більше пам'ятати, а здатність пам'ятати тільки те, що необхідно, важливе.

КОМОРОЮ розуму влучно назвав пам'ять великий російський полководець О. В. Суворов. У добрій коморі всі речі (знання) розташовані в порядку, відомо, де зберігається та чи інша річ, і при потребі її можна легко взяти. А якщо в коморі все наки-

дано як-небудь, безладно — спробуйте-но швидко дістати потрібне вам. Щоб відтворити якісь відомості, слід, звичайно, їх запам'ятати і зберігати в пам'яті.

Всі ці процеси можуть бути довільними чи мимовільними: в першому випадку ми ставимо собі за завдання запам'ятати щось для наступного відтворення чи усвідомлення, наприклад, на уроці. В другому випадку такого завдання немає, запам'ятовується «само по собі», без зусиль — цікава історія, кінофільм і так далі.

Вже тут виявляється різниця особливостей: хлопець легко й точно запам'ятовує майже весь фільм, може розповісти вам усе про мимолітний хокейний матч, але... на уроці він не запам'ятовує найелементарніших відомостей. Погана пам'ять? Аж ніяк ні! Просто він звик запам'ятовувати, що йому цікаве, приємне, легке, а тут нецікавий йому і, як він гадає, непотрібний урок геометрії чи географії... Річ, отже, не в пам'яті, а в інтересі, в активності, в спрямованості людини. І це в тому, що довільна пам'ять вимагає зусиль, волі (звідси й слово «довільний»), а цей хлопець не привчений напружувати свою волю, свої сили. В цьому вся річ, а не в поганій пам'яті.

ПАМ'ЯТЬ буває наочною, образною або словесною, логічною. Так, у людей художнього типу (як їх прийнято називати) більше розвинута наочно-образна пам'ять, а у людей так званого розумового типу — словесно-логічна. Це значить, що перші краще запам'ятовують звуки, фарби, образи, картини, другі — визначення, формули, закони... Скажімо, при занятті музикою переважно розвивається слухова, образна пам'ять. В той же час, щоб людину «потягнуло» до занять музикою, у неї повинні бути передумови для розвитку саме цього виду пам'яті.

Про великого російського композитора С. В. Рахманінова розповідають: одного разу до його вчителя, знаменитого композитора С. І. Танеева, приїхав не менш знаменитий композитор С. К. Глазунов, щоб показати тільки-но написану ним симфонію. Танеев, який любив забавні жарту, сховав свого студента Рахманінова за вісіку. Глазунов зіграв свою симфонію, не підозрюючи про юного слухача. Яким же було його здивування, коли через два роки Рахманінов виконав цей твір, ніде ще не обнародований!

Відзначимо ще, що пам'ять буває механічною і смисловою. Для першої характерно, що запам'ятовується матеріал, частини якого не зв'язані логічно (дати, номери телефонів, формули), а для другої — матеріал, частини якого зв'язані змістом. У молодих людей помітно переважає механічна пам'ять. При запам'ятовуванні вони звичайно стаються спиратися на цей вид пам'яті. Простіше, здається, три-чотири рази прочитати механічно якийсь текст, ніж один раз глибоко про-

думати його. Але простіше — це не значить правильніше. Поступово механічна пам'ять слабшає, і, якщо основний вид пам'яті — смисловий — не розвинутий, не натренований, то тут людина починає скарги-тись на ослаблення пам'яті.

Добра пам'ять — це смислова пам'ять, яка спирається на механічну. До речі, іноді навіть механічний матеріал стається перетворити у смисловий (це називають мнемотехнікою). Наприклад, спробуйте з одного прочитання запам'ятати ряд цифр: 616449362516941. Але якщо ви уявите цей ряд як квадрати чисел від 9 до 1, то він запам'ятовується зразу.

...Двом групам студентів запропонували запам'ятати один і той же матеріал. Одним повідомили, що питатимуть через тиждень, іншим — через два. Питали ж через три тижні. Друга група запам'ятала приблизно вдвоє краще, ніж перша. Значить, важлива при запам'ятовуванні не тільки настанова на обсяг матеріалу, точність, а й на тривалість.

Різні якості пам'яті: швидкість запам'ятовування, міцність удержування (зберігання), точність відтворення, готовність пам'яті, її обсяг. Та нерідко людина швидко запам'ятовує, але й швидко забуває, або довго зберігає, але го товність пам'яті у неї низька.

Так що ж це таке — добра пам'ять? Це вільне володіння довільною пам'яттю, можливість легкої опори на смислову її сторону і набір таких позитивних якостей, як готовність, швидкість, точність пам'яті. Звичайно, не часто можна зустріти людину з таким повним комплексом якостей. Але так само рідко буває й потреба їх мати. Важливіше нам мати ті якості, які необхідні для нашої діяльності. Не випадково в одній людині без усяких зусиль формується швидкість запам'ятовування, а в іншій розширюється обсяг пам'яті. При цьому задати не фатально визначають наші здібності і можливості, а тільки полегшують або утруднюють розвиток потрібних нам якостей і властивостей пам'яті. І сам цей розвиток найшвидше відбувається у процесі нашої діяльності.

Припустімо, ви захотіли стати спортсменом. Який вид пам'яті у вас повинен бути розвинутий насамперед? Швидкість, точність. Ось їх передусім і треба розвивати, а не пам'ять взагалі. І для цього потрібний розвиток волевих якостей. Нагадаємо, що основний вид пам'яті — довільна пам'ять, отже, добре розвинута пам'ять — це переважання довільної пам'яті. І дуже важливо розвивати пригадування — адже щоб пригадати щось, потрібне волево зусилля. Отже, головний шлях розвитку пам'яті — це тренування волі, опора на осмислювання, а також усвідомлення важливості цієї діяльності, для реалізації якої нам необхідні певні якості пам'яті.

В. ШЕРШАКОВ,
психолог.

Початок публікації у «Молодому комунарі» за 12, 14, 16, 19 квітня.

„За“ Давидова...

СКАЖУ ВІДВЕРТО

Мене схвилювала розповідь В. Давидова. Я хочу сказати, що так думають багато юнаків і дівчат, але тільки удають, що це не так. Скажу чесно, раніше я теж заперечила б йому, але зараз — ні.

Я дружу з одним хлопцем, дуже хороший, чуйний

юнак, тільки від чарки теж не відмовляється. Всіляко намагалася вплинути на нього, та все марно. Завжди чую одну відповідь: «Усі ж п'ють! Якщо не будеш пити, всіх друзів розгубиш...».

Та й від кожного юнака таке почуєш. Я вже змирилася з цим, мені все одно. Бо ж один багатьох не може перевиховати...

К. МАРИНИЧ,
с. Михайлівка.

НЕ ТІЛЬКИ НЕСАМОСТІЙНІ...

У своїй статті «Де ти, Тетяно Ларіна?» читачка Лариса В., на мою думку, не права. Ізвіж на танцювальні майданчики приходять лише несамоостійні, розбещені люди. Хіба мало там порядних юнаків і дівчат? Таких людей, про яких пише Лариса В., небагато. І з кожним днем їх стає менше.

А з листом В. Давидова я згоден. Певен, що зі мною згодяться багато молодих людей.

Наперед знаю, що ви не надрукуєте не тільки мого листа, а й листів багатьох інших моїх однодумців. А обов'язково надрукуєте відповіді однодумців Ларисе В.

Я згоден з В. Давидовим: редакція заздалегідь санітарувала відгуків. Мені здається, що цього разу вона надрукує листи читачів, які не підтримують В. Давидова.

Віктор Н.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Як бачиш, Вікторе, твій лист ми надрукували незважаючи на те, що ти не тільки не наміняєшся позитивне привітати, а й написав вигадану зворотну адресу. З того, що ти з В. Давидовим (у якого, до речі, листачило мужності підписатися) не правий, тебе переконують наші читачі, уривки з листів яких ми публікуємо.

НЕ БАЧИТИ ТОБІ ПРИНЦЕСИ

Я прочитала листа Ларисе В. «Де ти, Тетяно Ларіна?» Мені хочеться сказати, що Лариса цілком правильно висловила думку про «модних» дівчат. Але з одним я не згодна. Чому дівчина повинна бути сумною, мовчазною? Невже ти, Ларисо, гадаєш, що коли дівчина весела та балакує, то це її не прикрашає? На мою думку, балакує і веселість дівчині не зайві. Ти тільки уяви собі, що було б,

якби всі дівчата на землі були сумні, невеселі? А взагалі ти правильно написала. В наш час дуже багато дівчат, які поведуться надто розхлябані...

Дорогий друже В. Давидов, якби все було дозволено, то, мабуть, через такий, як ти, давно б уже нічого не існувало.

Я кажу це, спираючись на твої думки, висловлені в «Молодому комунарі» за

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ „МК“

„ЩО ДОЗВОЛЕНО МОЛОДОСТІ?“

СЬОГОДНІ, читачу, ми пропонуємо тобі деякі із 147 листів, які ми вже одержали. Деякі, бо ж немає ніякої змоги використати в газеті всю пошту «Дискусійного клубу „МК“».

Найбільше відгуків викликали листи Лариси В. та В. Давидова, опубліковані 5 квітня цього року. Тож слово опонентам Давидова, яких, до речі, дуже багато. Серед них — В. Іпагова, А. Гарахно, О. Ковальова з м. Олександрії, Т. Лазаренко з м. Долинської, Л. Бенчарська, Л. Раюк з Вишнівки, Л. Попцова, Г. Ткач, Л. Чуріна з Кіровограда, Н. Клименко з Кам'яного, Л. Макара, Л. Сурженко, В. Манохіна з Губірки Компанієвського району...

Останнім часом до редакції приходять і чимало анонімних листів. Мабуть, у їхніх авторів не вистачає мужності виступити відкрито. Та боїться нічого. Адже кожен відстоює свою власну життєву позицію.

Редакція вдячна всім, хто прислав нам свої роздуми. Сподіваємося, що розмова про морально-етичне обличчя нашого сучасника продовжиться, не обмежившись критикою позиції В. Давидова.

Двері «Дискусійного клубу „МК“» завжди відчинені для того, хто має свою власну думку з питання «Що дозволено молодості?»

....„Проти“ Давидова

5 квітня. Ти, певно, ніколи не замислювався над тим, що колись тобі доведеться знайти подругу життя і прожити з нею всі — гладенькі й тернисті — шляхи свого життя.

Так от, я тобі скажу просто: ти її, своєї подруги, не знайдеш. А якщо й знайдеш, то щасливими ви не будете ніколи. Тому, що у тебе дивні погляди на життя.

Т. ШАПОВАЛОВА.

ЗНАХОДИТЬ ТОЙ, ХТО ШУКАЄ

Мені ще не доводилось писати до редакції. Але, прочитавши лист В. Давидова, я вирішила не мовчати.

Прочитала цей лист кілька разів і не могла заспокоїтись. Невже є такі люди, для котрих щастя лише в сучасних модних танцях (я маю на увазі танці, про які пише Давидов) і в «несвятих дівчатах»? І це, в їхньому розумінні, називається життєвою позицією?

Давидов запитує: «Коли ж дозволити собі вільності, як не в юності?» Якої вільності? Тієї, що існує на танцювальному майданчику в парку імені В. І. Леніна? Мені здається, що ні. Адже юність повна енергії, і тільки в юності людина відчуває себе сильною, певною в досягненні мети. Тим вона, юність, і прекрасна, що в ній допускаються і помилки життя, і вільність творення. І у нас

такої, саме такої вільності ніхто не відбирає.

На мою думку, у Давидова поки що немає справжньої мети в житті, за яку він повинен боротися. Він навіть не знайшов свою принцесу, про яку так мріяв.

Звертаюся до тебе, Давидов (на жаль, не знаю твого імені), раджу тобі шукати свою принцесу не тільки на танцях. Якщо ти справді хочеш знайти її, ти обов'язково знайдеш. І для цього тобі не потрібна буде чарка для настрою перед танцями.

Взагалі я сподіваюся, що однодумців у В. Давидова небагато. Хочеться вірити, що вони з часом зрозуміють, у чому полягає справжня радість юності.

Л. НЕЙКО.

м. Бобринськ.

Я ОБУРЕНА А совість де?

Я постійно з цікавістю стежу за тим, як розвивається дискусія. Нещодавно прочитала лист В. Давидова. Він мене дуже вразив «щирістю», з якою автор розказував про те, як він проводить свій вільний час. Ця людина вважає, що молодість і дається для того, щоб дозволити собі такі «вільності», як чарка перед танцями, пошуки «принцеси», когорта, як пише автор листа, «до мене у святих не ходила». А ще мене здивували і вразили такі слова: «Кінець двадцятого століття. Так і повинно бути». Як повинно бути? Бійки, що влаштовуються після «чарки для настрою», розв'язність і непристойна поведінка деяких дівчат? І ще Давидов пише: «Шукав принцесу і зрозумів, що всі вони однакові». Хто однакові? Кого він мав на увазі? Невже взагалі всі дівчата такої поведінки, як ті, про яких говорить Давидов? Я обурена зневагою до нас, дівчат.

І. ЄПІШЕВА,
м. Кіровоград.

Люби— всіх, кохай— одну

Дуже вразив мене лист В. Давидова. Особливо тверде й рішуче «зустрічався з багатьма дівчатами і зустрічатимусь».

За такі вчинки не карають по закону. Лише совість, єдиний у світі свідок і найсудовіший у житті суддя, може заборонити людині те, чого не може заборонити навіть закон.

А якщо вона не каже людині, що зустрічатися сьогодні з однією дівчиною, а завтра з іншою — це підлість, то така людина не варта справжнього почуття.

Н. КОВАЛЬОВА,
Добровеличківський район.

НЕ ПРАВИЙ!

В. Давидов з Кіровограда виклав свою точку зору на молодість. Я з ним не згодна. На мою думку, молодість — це все прекрасне.

А якщо кожного вечора «гуляти» на танцювальному майданчику, то і час швидко летітиме, і молодість мине без користі.

Н. КОТОВА.

Давидов не розуміє, що коли він бере пляшку і напивав собі випити, то в цей момент минають хвилини його життя. І нехай він для себе хоч приблизно підрахує, скільки часу згається за чаркою. А якщо третина життя?

«Принцеси». У нього їх багато. Але з усіх йому треба вибрати одну. На все життя. Є така народна приказка: «Люби — всіх, кохай — одного». Можливо, він не розуміє, що таке кохання? Бо треба ще й уміти кохати.

Н. АНТОНОВА,
смт. Вільшанка.

Я ніколи не писала до газети, але тепер не могла стриматись: дуже вже вразив мене лист В. Давидова з м. Кіровограда.

Якщо він має право ганьбити дівчат, зустрівшись із кількома, судити про всіх? Та звідки ж він їх знає, як зміг роздивитися з-за чарки, на танцях? Мені лише 16 років, я тільки вступила в ту пору життя, яка має поетичну назву — юність. Усе ще таємниче, незвідане. Дехто, напевно, іронічно посміхнеться: «А ще дискутувати зібралася, нічого ж їй не розуміє. Поживає — не так заспіває!»

Ні, так, я знаю, що молодість була й залишається молодістю, вона дерзатиме, творитиме, вона й чиста мов весна, ця комсомольська юність, серця у юні гарячі, а погляд палкий. З часом вона міцніє, набирається сили, а не вироджується, не опускає рук. А їх, песимістів, горе-героїв, не так уже й багато.

Просто вони надто кидаються у вічі байдужим, презирливим до всього поглядом, відверто зневагою до людей, недбаліми манерами. Я належу до тих авторок, котрим не подобаються танці в клубах. Ну й що ж?

Зате в шолі ми алаштовували вечори з танцями, на які я ходила із задоволенням. Виходить, не в танцях річ, а в їх організації.

Дозвольте тепер звернутись безпосередньо до Давидова. Як краще знаю моїх ровесниць, бо судиш ти з кількох зустрічей, а я ходила з ними в труди, в навчаннях. І я поважаю їх. Повір мені, що всі вони хороші, чуйні, милі, вони мріють про майбутнє, про справжнє кохання, всіх їх варт любити, захоплюватись ними.

Але жодній із них я не побажала б такого друга, як ти. І ще я порадила б тобі, більше читати, бажано класики, а не детективи, розраховані на дешеві почуття. Справа не в тім, що дозволено людині, а в тім, яка це людина.

на. В цьому я повністю погоджуюсь із Ларисою. Вірю в Тетяну Ларіну наших днів. Якщо душа у людини чиста, світла, вона не сприйме вихлясів, які називаються танцями, вона не буде перемінювати друзів і коханих, мов рукавички, нарешті, її не охоплять скороминущі пристрасті.

Іх, справжніх людей, майбутнє не лякає, бо вони не бояться обмежень і не потребують сумнівних вільностей. Так, юність скороминуща, та яка ж вона неприваблива крізь зелене скло чарки! Невже ж Давидов не розуміє цього?

Йому юність загадується сірим туманом, крізь який проглядатимуть невірні плями — обличчя «коханих» на один вечір, мені ж вона згається (я вже знаю це) золотистим серпанком з обидом милого, єдиного ідеалу, нічим не запламбованого ідеалу моєї вранішньої юності.

Юність — весна (падна повторювати знову і знову), тільки такою її знаю, і не потрібні мені «вільності», дивлячись на прихильників їх, не копіюю губ, але все одно зневажаю, жаль мені їх. Так, жаль, бо справді ж: «А жити коли?» Життя, прекрасне і світле, з могодіями і потом, із захопленнями і віддачею сил єдиній меті, зі щирою дружбою і глибоким коханням, щасливе життя недоступне для них, бо відлякує вимогливим «треба», без якого воно неможливе. Одного «хочу» мало.

Молодість сімнадцятого року не запитувала, що їй дозволено, вона пліч-о-пліч зі зрілістю боролась і перемогла, молодість 20-х і 40-х воювала, молодість усіх років Радянської влади здійснювала трудові подвиги. То чи ж личить молодості 70-х років, років небувалого піднесення, трудової активності всього народу, років наукового і технічного прогресу, років завершення грандіозних планів, накреслених XXV з'їздом КПРС, нерішуче тупцювати на місці, дивитися на старших та благодати: «Дозвольте ще що-небудь?»!

Л. СІРА,
секретар комсомольської організації
Павлівської середньої школи
імені В. О. Сухомлинського.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту—2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОМУ КОМУНАРЮ» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ, г. Кіровоград.
Газета печатається
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.